

Arrest

nr. 94 652 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 augustus 2000, verklaart er zich op 21 mei 2012 voor de tweede maal vluchteling.

1.2. Op 12 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 juni 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het district Hisa-I-Awali Bihsud, in de provincie Maydan Wardak. U bent Sayed-Hazara van etnische origine en hangt het sjiitische geloof aan. Begin jaren negentig ontvluchtte u samen met uw familie Afghanistan en gingen jullie zich vestigen in Masshad, Iran. Omdat de situatie er erg moeilijk was verhuisden jullie vervolgens naar Teheran, Iran. In Iran verbleef u steeds illegaal.

In 2000 vertrok u uit Iran en op 22 augustus 2000 vroeg u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) asiel aan in België. Op 8 december 2000 nam de DVZ in het kader van uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 11 december 2000 diende u een dringend beroep in tegen deze beslissing bij het CGVS. Dit beroep werd door het CGVS op 4 juli 2003 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf wegens het bedrieglijk karakter van uw asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende u op 8 augustus 2003 een beroep in bij de Raad van State. Op 1 februari 2005 verklaarde de Raad van State dit beroep zonder voorwerp. U keerde niet terug naar Afghanistan.

Op 3 september 2009 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 5 jaar voor mensensmokkel en betrokkenheid bij een criminele organisatie.

Op 30 november 2011 nam Staatssecretaris Melchior Wathelet in uw dossier een beslissing tot terugwijzing.

Op 21 mei 2012 vroeg u voor de tweede keer asiel aan in België. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u er geen familie of verwanten meer heeft en omdat de situatie er onveilig is.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst, in casu Afghanistan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag aangehaalde feiten geen verband houden met de problemen die u aanhaalde in de loop van uw eerste asielprocedure, die op 4 juli 2003 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. U stelde in het kader van uw tweede asielaanvraag niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u er geen familie of verwanten meer hebt en u er reeds lange tijd niet meer verbleven heeft. U verwees bovendien naar de slechte algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst (CGVS, p. 2-3; verklaringen DVZ verslag dd. 25 mei 2012, nr. 37).

Dat u geen familie of verwanten meer hebt in Afghanistan en u uw land van herkomst reeds lange tijd geleden verlaten hebt en er sindsdien niet meer naar terugkeerde, volstaat op zich echter niet om in uw hoofde, als alleenstaande volwassen man, te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft de door u aangehaalde veiligheidssituatie in Afghanistan dient er voorts op gewezen te worden dat asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio.

Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Hisa-I-Awali Bihsud te ontlopen. In dit verband dient er vooreerst op gewezen te worden dat het blijkens de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 voor alleenstaande mannen en kerngezinnen niet uitgesloten is om zich zelfs zonder familiaal netwerk of ondersteuning van de gemeenschap, te (her)vestigen in stedelijke gebieden onder overheidscontrole. Wat u persoonlijk betreft dient er tevens op gewezen te worden dat u Dari en een beetje Pashtou spreekt en zodoende de twee meest gebruikte talen in Afghanistan (in redelijke mate) beheerst. Bovendien heeft u tijdens uw 12-jarige verblijf in België een behoorlijke kennis van het Engels verworven (CGVS, p. 3). Voorts blijkt uit uw

verklaringen dat u in Iran werkte als kleermaker en dat u in België een diploma als metser hebt behaald (CGVS, p. 6-7). Daarnaast dient nog gewezen te worden op de hierboven vermelde veroordeling waaruit blijkt dat u hebt aangetoond over de nodige capaciteiten te beschikken om in een voor u vreemde omgeving een netwerk uit te bouwen – dit zelfs uitsluitend met mensen van andere nationaliteiten – om in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op deze capaciteiten, uw talenkennis en de vaardigheden die u heeft verworven door uw werkervaring en het volgen van cursussen, beschikt u over de nodige troeven om u elders in Afghanistan te vestigen. Gevraagd of u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, haalde u enkel aan dat u de Belgische levensomstandigheden gewoon bent en u nog nooit in Kabul bent geweest (CGVS, p. 7), hetgeen op zich echter niet volstaat om tot de conclusie te komen dat u zich niet in Kabul zou kunnen (her)vestigen. U haalde verder geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen (her)vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul en rekening houdende met uw persoonlijke situatie, meer in het bijzonder uw talenkennis, werkervaring, scholing als metser en bewezen capaciteiten om een netwerk uit te bouwen en te onderhouden, ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uw hoofd een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker betoogt dat hij met zijn hele familie Afghanistan ontvluchtte omwille van het geweld in het land waarbij heel veel burgers zonder reden vervolgd werden, dan wel het voorwerp van ernstige foltering uitmaakten.

Verzoeker kreeg in 2004 onbeperkt verblijf en wordt thans, na bijna twintig jaar, geconfronteerd met de beslissing dat hij terug zou moeten keren naar Afghanistan waar zijn veiligheid ernstig in het gedrang is temeer nu het wegtrekken van de internationale troepen tot gevolg zal hebben dat geen enkele veiligheid gegarandeerd kan worden. Ook kan niet verwacht worden dat verzoeker zich in de stad Kabul moet vestigen daar hij daar geen enkele perspectief (geen familie, geen woonst, geen werk..) heeft.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar het toenemend geweld. Als hij gaat uitleggen dat hij uit het westen komt worden zijn kansen op problemen nog groter. Verzoeker verwijst naar een artikel waarin melding wordt gemaakt van een record aantal burgerslachtoffers. De kans is dus reëel dat ook verzoeker met een ernstige bedreiging van zijn leven door willekeurig geweld in zijn land geconfronteerd wordt en zijn leven dus constant in gevaar is.

2.1.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een aantal stukken toe in verband met zijn strafrechtelijke veroordeling in België (stukken 1 tot en met 8) alsook een schrijven van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van 6 april 2012 (stuk 9) en enkele artikels over de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 10, 11 en 12).

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Aan de basis van zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dat hij niet terug naar Afghanistan kan omdat hij er geen familie of verwanten meer heeft en er reeds lang tijd niet meer verbleven heeft.

Terecht concludeerde de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker geen familie of verwanten meer heeft in Afghanistan, zijn land van herkomst reeds lange tijd geleden verlaten heeft en er sindsdien niet meer naar terugkeerde, op zich niet volstaat om in zijn hoofde als alleenstaande volwassen man, te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het toenemend geweld in Afghanistan en het feit dat hij zich als alleenstaande zonder enig perspectief op woning of werk niet kan vestigen in Kabul. Dit wijzigt echter niets aan het besluit van de bestreden beslissing. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. De asielzoeker moet op basis van één van de criteria van het vluchtelingenverdrag een persoonsgerichte en individuele vrees voor vervolging aannemelijk maken. Door enkel te verwijzen naar de algemene situatie in zijn land van herkomst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vervolging vreest omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. De door verzoeker aangehaalde overwegingen van socio-economische aard (geen verwanten, woning of werk) houden evenmin verband met één van voormelde criteria uit het vluchtelingenverdrag.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker derhalve niet aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

2.2.3. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij er ter terechtzitting van op de hoogte gesteld dat, gelet op het devolutieve karakter van het beroep, de Raad kan overgaan tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in acht genomen de zware feiten waarvoor verzoeker in België werd veroordeeld.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus bepaalt artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij voeger verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

En artikel 55/4 van de vreemdelingenwet:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker op 3 september 2009 door het Hof van Beroep in Antwerpen veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van vijftigduizend euro vermeerderd met 45 opdecimen en zo gebracht tot tweehonderdvijftigduizend euro of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden.

Bij de toepassing van de bepaling inzake de uitsluiting van subsidiaire beschermingsstatus dient overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c) nagegaan te worden of er ‘ernstige redenen’ voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ‘ernstig misdrijf’ verantwoorden.

Verzoeker is veroordeeld voor het misdrijf mensensmokkel met de verzwarende omstandigheden “ (...) - dat het misdrijf gepleegd werd ten opzichte van een minderjarige (art. 77 quater 1° van de wet van 15 december 1980), – dat zij misbruik hebben gemaakt van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of preciaire administratieve toestand, zijn preciaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel en lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken (art. 77 quater 2° van de wet van 15 december 1980), - dat van betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt (art. 77 quater 6° van de wet van 15 december 1980), - dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet (art. 77 quinquies 2° van de wet van 15 december 1980), (...)”. Ook is verzoeker een langdurige straf opgelegd, namelijk een gevangenisstraf van vijf jaar.

Gelet op de aard van het misdrijf en de lengte van de straf, zijn er bijgevolg ernstige redenen om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoeker wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming op grond van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

Verzoekende partij wordt van de subsidiaire beschermingsstatus uitgesloten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER